

tollet saaledes, at denne Afstandsbestemmelse ogsaa maatte komme til Anvendelse paa den sammenbyggede By, hvor han bor. Hans Regning maa ned sættes til 1,870 Kr., det er til 37 Kr. pr. Familie. Jeg har nu søgt at bibringe det høje Ting, for saa vidt det kan gøres ved Oplysninger fra et enkelt Amt, en Forestilling om, hvor meget der udredes til Lægerne, og hvor stor Nedgangen vil blive efter de ny Bestemmelser. — De ville vistnok have hørt, at der er forekommet Tilfælde, hvor en Læges Indtægt paa enkelte Dage efter den nugældende Lov er stegen til et meget betydeligt Beløb. Jeg har set flere Tilfælde, hvor den er gaaet op til 100 Kr. pr. Dag og, saa vidt jeg husker, endog til 120 Kr. pr. Dag. Saadanne Tilfælde ville ikke kunne komme frem efter de ny Bestemmelser. — Efter disse mere almindelige Betragtninger skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i § 24. Det fremgaar af Motive til Lovforslaget — det siges der udtrykkelig — at man har givet Paragraffen Plads i 4de Afsnit, medens den tidligere stod i 2det Afsnit, fordi Paragraffens Indhold delvis ikke blot er anvendeligt i Tilfælde af offentlig Behandling. Der forekommer ogsaa Tilfælde, som jeg senere kommer til kortelig at berøre, hvor man udenfor offentlig Behandling har maattet anvende og efter Justitsministeriets Fortolkning ogsaa har anvendt disse Bestemmelser, nemlig for Forretninger af Distriktslæger og Tjystet, naar der var Spørgsmaal om: at tage et Tilfælde under offentlig Behandling, altsaa inden offentlig Behandling var besluttet, eller for Forretninger udenfor Sygebesøg, men som stode i Forbindelse med den offentlige Behandling. Det er naturligvis disse Tilfælde, som den højtærede Justitsminister har haft for Dje; men jeg frygter meget for, at den ny Plads, Paragraffen har faaet, vil medføre, at Taksterne ville saa langt større Anvendelse udenfor offentlig Behandling, en Anvendelse, som kunde føre til, at det der skulde indvindes ved Medsættelsen af Betalingen for Lægerne, helt opslugtes. Jeg ser ikke rettere, end at, naar det staar her ganske i Almindelighed i et eget Afsnit i en Lov, der taler om Foranstaltning imod Udbredelse af smittsomme Sygdomme — hvor Afsnit II taler om Foranstaltningerne under offentlig Behandling og Afsnit III om Foranstaltningerne udenfor offentlig Behandling — at Lægen for Sygebesøg skal have de og de Beløb, det saa er ganske naturligt at fortolke Bestemmelsen i Paragraffens 2det Membrum, hvor det hedder, at for et Sygebesøg indenfor en vis Afstand fra Lægens Bopæl betales saa og

saa meget, som opsaar omfattende ethvert Sygebesøg, som Epidemilægen — d. e. Distriktslægen — har gjort udenfor den offentlige Behandling i Anledning af en smittsom Sygdom. Medens han hidtil kun har faaet Honorar, Diæter og Godtgørelse af Rejsudgifter efter Takstbestemmelserne i Tilfælde af offentlig Behandling, vil han vistnok efter Lovforslaget blive berettiget hertil i ethvert Tilfælde, hvor han foretager Sygebesøg uden for offentlig Behandling, saa meget mere som han kan sige, at det er i det almindelige Sundhedsvæsens Interesse, idet han har at paase, at de Foranstaltninger, der ere paabudte i Henhold til Afsnit III, blive tagttagne. Men i saa Fald ville Udgifterne stige betydeligt. Jeg kan ikke se nogen Grund, hvorfor det offentlige skulde bære Udgifterne i det Tilfælde, hvor der ikke finder offentlig Behandling Sted, hvorfor man i dette Tilfælde mere end for andre Sygdomstilfælde vedkommende skulde finde det rigtigt, at de paagældende selv eller, hvis det er fattige, vedkommende Fattigvæsen skulde fritages for at betale de omhandlede Udgifter. Jeg er overbevist om, at det vilde føre til, at vi ikke ville slippe billigere, end nu. Det forekommer, at man med Hensyn til Sygebesøg maa indskrænke Takstbestemmelserne til alene at angaa den offentlige Behandling, hvilket ikke udelukker, at Udtrykkene paa andre Steder kunne ændres saaledes, at man ser, at der udenfor Sygebesøg ogsaa kan tilkomme Lægen et vist Honorar, selv udenfor offentlig Behandling. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa at drøfte de enkelte Takstbestemmelser, der synes mig nærmest at være en Sag, som vedkommer Udvalget. Jeg skal kun gøre opmærksom paa en Forandring, som er bleven foretaget i den første Linie i andet Stykke. Der staar i den gældende Lovs § 20, at for et Besøg i den By, hvor Lægen bor, eller inden for ½ Tjerdingsvej fra Lægens Bopæl, tilkommer ham 2 Kr. Det vil altsaa sige, at i den By, hvor Lægen bor, faar han denne Betaling uden Hensyn til, hvilken Afstanden maatte være, altsaa selv for en Afstand af over ½ Tjerdingsvej. I det ny Forslag staar der derimod: "For et Sygebesøg indenfor 2,000 Alen fra Lægens Bopæl 2 Kr. for det første Besøg i en Husstand o. s. v." Bestemmelsen om Sygebesøg i den By, i hvilken han bor, er altsaa udeladt. Jeg antager, at det, som har foranlediget Ministeriet til at stryge denne Bestemmelse, er, at man har fundet den overflødig eller maaste, at man har fundet det rigtig, at Lægen, naar han skulde ud paa Bygemarken, burde være stillet paa samme Maade som,